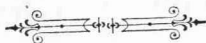

— Συγγνώμην· θά σοι τὸ ἐξηγήσω ἄλλοτε. Ἦθελον νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοι δώσητε . . .

— Τί ;

— Ἐν ἐκ τῶν θετικῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἡ τρέλλα τοῦ ἔρωτος ἐφεῦρεν . . . Ἐν φίλημα.

— *Τρέλλαι*, εἶπεν ἡ Χρηστίνη, καὶ εἰσήκουσε τὴν παράκλησίν μου.
(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ) . Β.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

1.

ΤΟΣΩ πολὺ σ' ἀγάπησα καὶ τόσω σὲ λατρεύω,
ποῦ ἴμερα νύκτα σάν τρελλὸς τὴ μοῖρα σου ζηλεύω,
καὶ ἤθελα γιὰ μιὰ στιγμή ὄ,τ' εἶσαι· σὺ νὰ γείνω
νὰ δῶ τὸ τί αἰσθάνεσαι ὅταν σιμά σου σβύνω.

2.

Ἐχει τὴ νύκτα μάτια της, τὴν ἀστραπὴν ματιὰ της,
τὰ λόγια της σάν κεραυνοὶ πετοῦν ἀπ' τὴν καρδιά της,
σάν φλόγα ἀπὸ τὰ στήθη της ὁ στεναγμὸς της καίει
καὶ ὅταν ἀπὸ ἔρωτα ἔς τὴν ἀγκαλιά μου κλαίει
εἶνε θερμὰ καὶ πύρινα τὰ δάκρυα ποῦ χύνει . . .
κανεὶς δὲν ξέρει ποῖα φωτιὰ μεσ' ἐστὴν καρδιά της κλίνει !

3.

Ἐχει ἀλλοιότιχη ψυχὴ καὶ μὲ καμμιὰ δὲν μοιάζει,
ἔχει χαρὰ ἔς τὰ στήθη της ἐνῶ ἀναστενάξει,
μὲ χρυσταλλένια δάκρυα τὰ μάτια της στολίζει
ἐνῶ γλυκὸ χαμόγελο τὴν ὄψι της φωτίζει
κι' ἀντίκρου ἔς τὸ χαμόγελο τὰ δάκρυα ἐκεῖνα
μοιάζουν σάν διαμαντόπετραις ἔς τοῦ ἡλίου τὴν ἀκτίνα.

4.

Ὁ Μάρτης ὁ πεντάγωνμος μὲ τὴν καρδιά της μοιάζει
καθὼς αὐτὸς τὴν ὄψι του χίλιας φορὰς ἀλλάζει,
ἔτσι κ' ἐκείνης ἡ καρδιά σὲ μιὰ ἡμέρα μόνο
ἀλλάζει· χίλια αἰσθήματα καὶ παίζει μὲ τὸν πόνο.

5.

Ὡσάν δυὸ στίχοι ἐρωτικοὶ τὰ μάτια της ταιριάζουν
γιαυτὸ μὲ στίχους μῶυ μιλοῦν σάν μὲ γλυκοκουττάζουν,
κι' ὅταν τυχαίην κάποτε νὰ ἦνε δακρυσμένα
μοιάζουν λουλούδια μενεξέ μεσ' ἐστὴν ὄροσιά λουσμένα.

6.

"Όταν ὁ ἥλιος ἀρχινᾷ χρυσὸς νὰ βασιλεύῃ
 κι' ἀχνὸ σκοτάδι ἀπλόνεται τριγύρω 'στὰ οὐράνια
 καὶ ἡ ἡμέρα ξεψυχᾷ μὲ τόση περιφάνεια,
 γλυκεῖα χαρὰ 'στὰ στήθη μου ξανθούλα μου φουλεύει,
 γιατί κρυφὰ στοχάζομαι πῶς τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ
 τὸ ἀπαλὸ χεράκι σου τὰ παραθύρια κλείνει·
 κ' ἔτσι κλεισμένη, μοναχῇ ἐκεῖ 'στὴν καμαρὰ σου
 ξένη ματιὰ δὲν θάρχεται νὰ κλέβῃ ἀπ' τὴ θωριά σου.

7.

'Απ' τὰ λουλούδια πού συχνὰ τὰ στήθη σου στολίζουν,
 καὶ ἄφωνα 'στὴ θέσι τους διπλάσια μυρίζουν,
 ἓνα μικρὸ μοῦ χάριτες, τῶθαλα 'στὴν καρδιά μου
 κι' ἀμέσως ἐμαράθηκε, ξανθὴ βασιλισσά μου.
 Γιατί ; μήπως τὸ μάρανε ἡ λύπη ὅτι σ' ἀφίνει,
 ἢ μήπως τῆς ἀγάπης μου τὸ ἄσβηστο καμίνι ;

8.

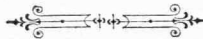
Ζήλεια σκληρὴ αἰώνια τὰ στήθη μου ξεσχίζει
 καὶ ὑποφίαις ψεύτικαις χίλιων εἰδῶν σκορπίζει,
 καὶ ὅσῳ ἡ ἀγάπη μου μονάχῃ της αὐξάνει
 τόσῳ ἡ ζήλεια ἀχόρταγῃ, σ' ἄν φεῖδι μὲ δαγκάνει·
 κι' ὅσῳ ἡ ζήλεια ἀλύπητα τὰ στήθη μου ματώνει
 τόσῳ ἡ ἀγάπη πάντοτε 'στὸ πείσμα μεγαλώνει
 καὶ καρτερῶ μ' ὑπομονὴ νὰ δῶ πῶς θὰ μὲ φέρῃ
 τῆς ζήλειας καὶ τοῦ ἔρωτα τ' ἀγριεμένο ταῖρι.

9.

'Ο Ἔρωτας παντρεύτηκε τὴ ζήλεια 'στὴν καρδιά μου
 κ' ἐγέννησαν χίλια παιδιὰ, τὰ χίλια βασανά μου.

(1886).

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΠΟΛΥΓΑΜΟΙ ΛΑΟΙ

ΠΡΩΤΟΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΒΙΟΣ, πρὶν ἢ ἔτι κανονισθῇ ἐν κοινωνικῷ
 συνδέσμῳ, ὑπῆρξε βίος ἄνευ ὀρίων ἐνεργείας, ἄνευ ὀρίων
 ἰδιοκτησίας, ἄνευ ὀρίων δυνάμεως. Τὰ πάντα τοῖς πᾶσι
 προέκειντο κοινά· ἡ γῆ, ἡ ἐργασία, τὰ κτήνη, αἱ γυναῖκες. Ἡ καλ-
 λωνὴ δὲν εἶχε κύριον, οὐδὲ ἡ ῥοδωνιὰ ἰδιοκτῆτην. Ὁ διαβάτης ἀπήλαυε
 στιγμὰς ἡδονῆς παρ' ἐκείνην, ὡς ἀφήρει ῥόδα εὖσσμα ἀπὸ τοὺς πολυ-
 ανθεῖς κλώνας ταύτης.